U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci žalobce **L. S. & C. K.**, N., SRN, zast. JUDr. Jarmilou Traplovou, advokátkou se sídlem Přístavní 24, 170 00 Praha 7 proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví** sídlem A. Čermáka 2a, 160 68 Praha 6 – Bubeneč o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 13. 9. 2000 č. j. O -125265,

takto:

Žaloba se **odmítá**.

Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci se **vrací** částka 1000 Kč za zaplacený soudní poplatek, která bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám právního zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou prve podanou u Vrchního soudu v Praze dne 13. 11. 2000 se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 13. 9. 2001, čj. O-125265, kterým bylo potvrzení rozhodnutí prvostupňového úřadu k Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 11. 11. 1999. Posléze uvedeným rozhodnutím totiž byla odmítnuta právní ochrana mezinárodní ochranné známce „CH. S.„ č. xx v České republice mezinárodně zapsané dne 4. 3. 1997 s prioritou ze dne 10. 6. 1996 pod č. xxx a zveřejněné ve věstníku Světové organizace duševního vlastnictví „G. O. D. M. I.“ dne 4. 6. 1997, a to k námitce přednesené v souladu s ustanovením § 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, tj. z důvodu zaměnitelné podobnosti přihlašované ochranné známky s prioritně staršími známkami namitatele, jímž byla firma S. S. A. S., B. Protože žalobce nesouhlasil se způsobem rozhodnutí žalovaného, podal včas žalobu, v níž požadoval zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví a vrácení věci k dalšímu řízení. Žalobu odůvodnil tím, že rozhodnutí se opírá o skutkový stav, který je v rozporu s obsahem spisu a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.

Protože Vrchní soud v Praze ve věci do 31. 12. 2002 nerozhodl, převzal ji Nejvyšší správní soud postupem § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), jako neskončenou věc správního soudnictví, v níž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům. Na tyto věci dopadá též přechodné ustanovení § 130 s. ř. s., podle něhož

se řízení dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona, nejde-li však o věci, o nichž má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení. V takovém případě správní soud postupuje podle § 68 písm. b/.

Občanský soudní řád stanoví, že v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů (§ 7 odst. 1) s tím, že pokud o nich podle zákona rozhodly jiné orgány než soudy, soudy je v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují za podmínek stanovených v části páté tohoto zákona (§ 7 odst. 2).

Podle § 68 písm. b/ s. ř. s. je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu, podaná ve správním soudnictví nepřípustná.

Při určování věcné příslušnosti (správního či civilního) soudu je tak třeba vždy posoudit a jednoznačně rozhodnout, zda se v daném případě jedná o rozhodnutí správního orgánu o veřejném subjektivním právu nebo o takzvanou soukromoprávní věc.

Reforma správního soudnictví s sebou přináší rozlišení míry a způsobu soudní ingerence, jež se dotýká jednak případů, kdy správní soudy přezkoumávají rozhodnutí správních orgánů o veřejných subjektivních právech, jednak případů, kdy obecný soud je povolán k tomu, aby znovu projednal a rozhodl soukromoprávní věc, o níž na základě zákona pravomocně rozhodl správní orgán.

Práva k ochranným známkám náleží k právům k duševnímu vlastnictví a jako takové je třeba považovat je za práva soukromá. Tato práva jsou považována za tzv. jiné majetkové hodnoty, které jsou předmětem soukromoprávních vztahů (§ 118 odst. 1 občanského zákoníku). Jejich soukromoprávní charakter je deklarován rovněž na úrovni mezinárodněprávní, konkrétně v preambuli Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví, uzavřené jako nedílná součást Dohody o zřízení Světové obchodní organizace. Tato byla sjednána dne 15. dubna 1994 v Marrakeši a v platnost vstoupila dnem 1. ledna 1995, a to i pro Českou republiku (sdělení MZV č. 191/1995 Sb.). Samo použití pojmu vlastnictví ostatně svědčí o tradičním a ustáleném chápání těchto práv jako práv soukromých, a to dokonce práv absolutních. Ochrana duševního a průmyslového vlastnictví je tak založena na principu zabránění zásahu do absolutního subjektivního práva.

Práva z ochranných známek a jiná práva z duševního vlastnictví, jak jsou uvedena v ust. § 9 odst. 1 písm. a), b), f) a g) je třeba považovat v zásadě za práva soukromá, a to nejen proto, že byla za taková výslovně uznána signatáři Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví, ale též z důvodů teoretických. Je totiž namístě posuzování soukromoprávního či veřejnoprávního charakteru věci na úrovni právního vztahu, resp. práva, jež je předmětem posuzované právní normy; přitom je rozhodující charakter tohoto absolutního subjektivního práva, jež má být v řízení o námitkách chráněno. Nejinak je tomu v případě práv osobnostních (§ 9 odst. 1 písm. e/, příp. d/) a podobných práv právnických osob resp. práva podnikatelů na ochranu firmy (§ 9 odst. 1 písm. 1 d/ zákona). Podle názoru soudu je třeba posuzovat vždy charakter konkrétního právního

vztahu, který byl předmětem rozhodování správního orgánu, což reflektuje nejednoznačnou povahu jednotlivých právních předpisů (pokud jde o jejich rozlišení na veřejnoprávní a soukromoprávní) a umožňuje lépe postihnout pravou podstatu toho kterého vztahu či práva. Tento náhled podporuje i Evropský soudní dvůr, který když skutkovým okolnostem přisuzoval právní význam, preferoval rovněž nikoli pojem, nýbrž relaci (věc Parke Davis, 6/72 Europemballage Co. SbSD 1073,215).

Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud respektoval pokyny ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. a žalobu odmítl s tím, že v poučení, které se žalobci poskytuje, je uvedeno jak má dále postupovat, aby jeho práva byla chráněna zákonem stanoveným způsobem, tedy domohl se soudní ochrany.

O nákladech řízení pak soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, které bylo ukončeno odmítnutím žaloby.

Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč v souladu s ust. § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích ve znění pozdějších předpisů, když odmítnutí projednání věci je třeba v daném případě považovat pro poplatkové účely za odpovídající zastavení řízení, neboť nemůže jít žalobci k tíži, že jeho věc nebyla projednána do konce roku 2002.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.). Žalobce může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat v této věci žalobu podle části páté o. s. ř. k příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu.

V Brně dne 3. 6. 2003

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu